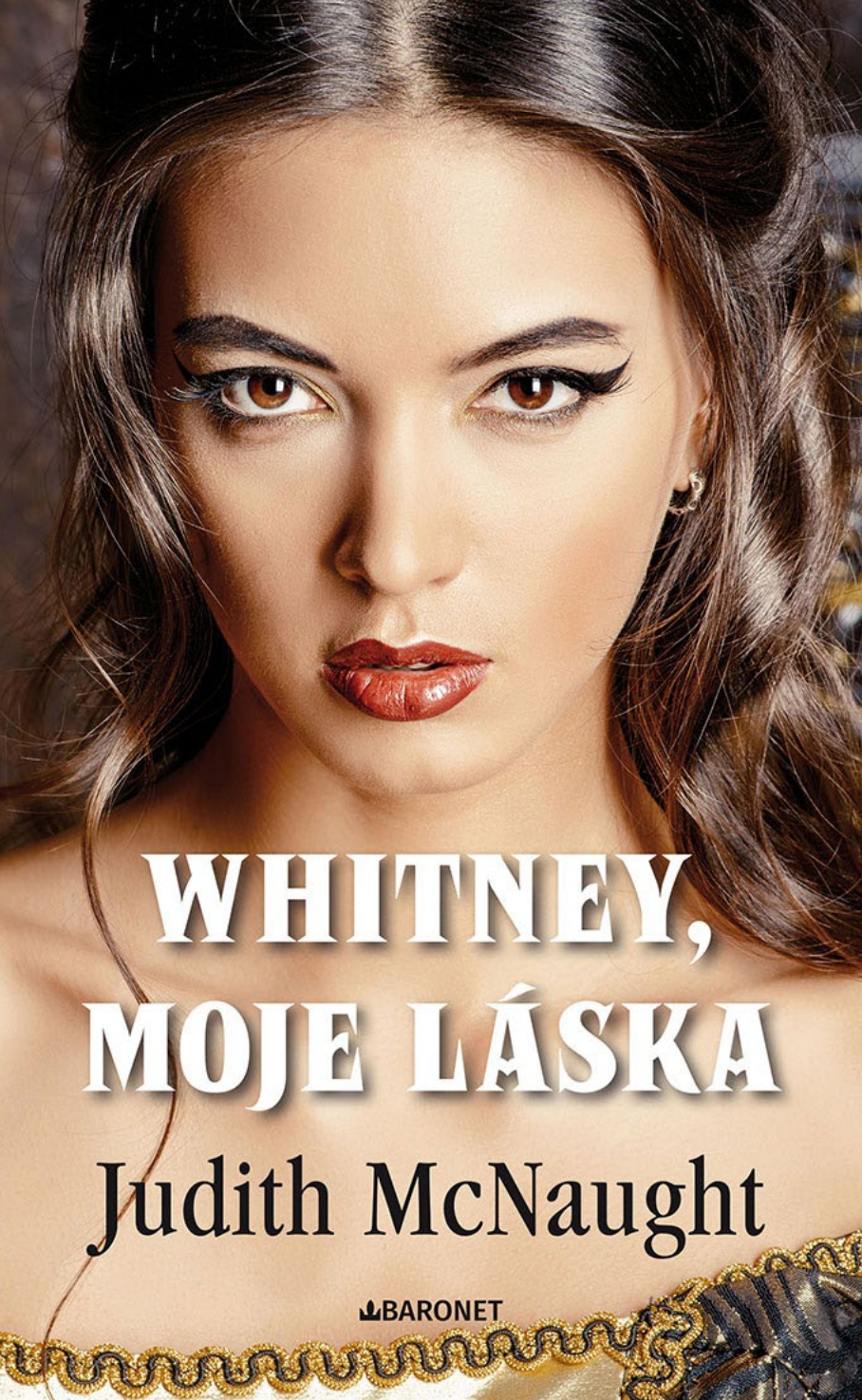


A close-up portrait of Whitney Houston with long, wavy brown hair, looking directly at the camera with a serious expression. She is wearing red lipstick and a small hoop earring. The background is dark and out of focus.

WHITNEY, MOJE LÁSKA

Judith McNaught

BARONET

Whitney, moje láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz



Judith McNaught
Whitney, moje láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

**WHITNEY,
MOJE LÁSKA**

WHITNEY, MOJE LÁSKA

Westmoreland 2

Judith McNaught

*Památce Michaela – mého přítele,
manžela, mé lásky*

KAPITOLA PRVNÍ



Zatímco se elegantní cestovní kočár kymácel a houpal ve vyježděných kolejích venkovské cesty, lady Anne Gilbertová si položila hlavu na manželovo rameno a dlouze a netrpělivě vzdychla:

„Ještě máme před sebou hodinu cesty a já už nemohu napětím vydržet. Jsem zvědavá, jak se Whitney od té doby změnila.“

Odmělčela se. Nepřítomně z okna kočáru pozorovala zvlněnou anglickou krajinu, pokrytou divokým růžovým náprstníkem a žlutými pryskyřníky, a snažila se představit si neteř, kterou již téměř jedenáct let neviděla.

„Bude hezká, stejně jako byla její matka. A bude mít její úsměv, jemnost, milou povahu...“

Lord Edward Gilbert vrhl na svou ženu skeptický pohled. „Milou povahu?“ opakoval s pobaveným údivem. „Její otec psal v dopise něco jiného.“

Jako diplomat přidělený k britskému konzulátu v Paříži byl lord Gilbert mistrem narážek, vytáček, náznaků a intrik. V soukromí však dával přednost sympatické možnosti vyjadřovat se s neuhlazenou upřímností. „Dovolte, abych vám osvěžil paměť,“ prohlásil, zalovil v kapsách a vytáhl odtud dopis od dívčina otce. Nasadil si na nos brýle, a aniž zareagoval na manželčinu grimasu, začal číst:

„Způsoby mé dcery vyvolávají pobouření, její chování je hanebné. Je to vzpurná divoška, která přivádí k zoufal-

ství všechny lidi ve svém okolí a mě do rozpaků. Úpěnlivě vás prosím, abyste ji vzali s sebou do Paříže, a doufám, že snad budete mít s tou tvrdohlavou žábou větší úspěchy než já.“

Edward se zachichotal. „Ukažte mi, kde se píše, že má milou povahu.“

Lady Gilbertová se na něj podrážděně podívala. „Martin Stone je chladný, bezcitný muž, který by nepoznal jemnost a dobrotu ani tehdy, kdyby taková Whitney skutečně byla! Jenom si vzpomeňte, jak na ni po pohřbu mé sestry křičel a poslal ji do jejího pokoje.“

Edward zpozoroval na bradě své ženy vzdorný výraz a smířlivě ji objal kolem ramen. „Nemám toho člověka o nic raději než vy, ale musíte připustit, že situace, kdy sotva uložil svou mladou ženu do hrobu a jeho dcera ho – před padesáti lidmi – obvinila, že zamkl její matku do bedny, aby nemohla utéct, ho musela vyvést z rovnováhy.“

„Ale Whitney bylo tenkrát sotva pět let!“ vzrušeně protestovala Anne.

„Souhlasím. Ale Martin hluboce truchlil. Kromě toho, pokud si vzpomínám, Whitney nebyla vykázána do svého pokoje kvůli tomuto výstupu. To se stalo později, když se všichni shromáždili v salonu – jak dupala nohama a vyhrožovala, že nás všechny udá pánubohu, jestliže její maminku okamžitě nepustíme ven.“

Anne se usmála. „Jak byla kurážná, Edwarde. Na chvíli jsem si myslela, že se jí ty malé pihy z nosu úplně ztratí. Přiznejte to – Whitney byla úžasná, a vy jste si to myslel také!“

„No ano,“ souhlasil Edward bezmocně. „Skoro jsem si to myslel.“

Zatímco se kočár s Gilbertovými neúprosně přibližoval k panství Stoneových, na jižní straně trávníku postávala malá skupinka mladých lidí a netrpělivě pozorovala stáje vzdálené asi padesát metrů odtud. Křehká plavovláska si urovnala růžovou sukni s volány a vzdychla způsobem,

který jí na tváři vyčaroval půvabné dolíčky. „Co myslíte, že má Whitney v úmyslu?“ vyzvídala na pohledném, světlovlasém muži, jenž stál vedle ní.

Při pohledu do široce otevřených modrých očí Elizabeth Ashtonové se Paul Sevarin rozzářil tak, že Whitney by obětovala obě své nohy, kdyby se někdy s podobným úsměvem obrátil k ní.

„Bud'te trpělivá, Elizabeth,“ odpověděl.

„Jsem přesvědčená, že nikdo z nás ani v nejmenším netuší, *co* má za lubem,“ pronesla sarkasticky Margaret Merrytonová. „Ale všichni si můžeme být naprosto jisti, že to bude něco bláznivého a ohavného.“

„Margaret, všichni jsme dnes jejími hosty,“ plísnil ji Paul.

„Nevím, proč byste ji měl bránit, Paule,“ opáčila Margaret jedovatě. „Whitney vám svým nadbíháním dělá obrovskou ostudu, a vy to víte!“

„Margaret!“ vyštěkl Paul. „Řekl jsem, že to stačí.“ Paul Sevarin se dlouze, podrážděně nadechl a zamračeně zíral na své naleštěné boty. Whitney *skutečně* dávala bezostyšně najevo, že se jí Paul líbí, a naprosto všichni v okruhu patnácti mil o tom věděli.

Když zjistil, že se stal cílem zamilovaných pohledů a obdivných úsměvů patnáctiletého děvčete, nejprve ho to mírně pobavilo, avšak později ho Whitney začala pronásledovat s odhodláním a taktickou genialitou Napoleona Bonaparta v sukních.

Kdykoli vyjel z pozemků patřících k jeho panství, mohl téměř s určitostí očekávat, že ji potká na cestě v protisměru. Vypadalo to, jako by měla nějakou pozorovatelnu, ze které špehuje každý jeho pohyb, a Paul již její dětinské pobláznění nepovažoval ani za neškodné, ani za zábavné.

Před třemi týdny ho sledovala do místního hostince. Byl ponořen do příjemných myšlenek, protože dcera hostinského mu právě špitla do ucha, že by se mohli později setkat v seníku. Ale když vzhlédl, spatřil za oknem důvěrně známý pár jasně zelených očí. S bouchnutím postavil džbánec piva na stůl, vyběhl ven, uchopil Whit-

ney za loket a bez okolků ji vysadil na koně; stručně jí přitom připomněl, že když nebude do tmy doma, mohl by ji otec hledat.

Vrátil se dovnitř a poručil si další džbánek, avšak když se mu při nalévání dcera hostinského vyzývavě oťřela poprsím o ruku a Paul si vzápětí představil, jak leží propletený s jejím smyslným, nahým tělem, zelené oči ho sledovaly zase *jíným* oknem. Hodil na dřevěný stůl hrst mincí, a aby uchlácholil raněný útlocit vylekané dívky, z hostince odešel – jenom proto, aby cestou domů slečnu Stoneovou opět potkal.

Začínal si připadat jako štvanec, jehož každý krok je přísně sledován, a jeho duševní rovnováha byla napjatá k prasknutí. A přesto, pomyslel si Paul podrážděně, tu stojí v dubnovém slunci a snaží se Whitney z jakéhosi nejasného důvodu bránit před kritikou, kterou si bezpochyby zaslouží.

Pohledná dívka, o několik let mladší než ostatní mládež ve skupince, se obrátila k Paulovi. „Myslím, že se půjdu podívat, co tam Whitney vyvádí,“ prohlásila Emily Williamsová. Rozběhla se přes louku a dál kolem nabíleného plotu, který stál poblíž stájí. Strčila do velkých dvoukřídlých vrat, a když se otevřela, spatřila tmavou, širokou uličku, po obou stranách lemovanou boxy. „Kde je slečna Whitney?“ zeptala se stájníka, který hřebelcoval hnědého koně s bílou skvrnkou na čele.

„Tamhle, slečno.“ Dokonce i ve ztlumeném světle si Emily všimla, že když kývl hlavou směrem ke dveřím, které sousedily se sedlárnou, měl tvář rudou rozpaky.

Emily, zmatená pohledem na červenajícího se chlapce, lehce zaťukala na označené dveře a vešla dovnitř. Při pohledu, který se jí naskytl, ohromením zkameněla: dlouhé nohy Whitney Allison Stoneové vězely v hrubých, hnědých jezdeckých kalhotách, které jí překvapivě obepínaly štíhlé boky a kolem útlého pasu je přidržoval dlouhý provaz. Nahoře měla tenkou spodní košilku.

„Snad nechceš jít ven takhle oblečená?“ zajíkla se Emily.

Whitney vrhla na svou pohoršenou přítelkyni přes rameno pobavený pohled. „Samozřejmě že ne. Vezmu si taky košili.“

„A-ale proč?“ nedala se odbýt zoufalá Emily.

„Protože si myslím, že není právě vhodné, abych se tam objevila ve spodní košilce, ty hlupáčku,“ odpověděla Whitney vesele a strhla z kolíčku stájníkovu čistou košili a vsunula ruce do rukávů.

„V-vhodné? Vhodné?“ vyrazila ze sebe Emily. „To je pro tebe naprosto *nevhodné*, abys chodila v pánských kalhotách, a ty to víš!“

„Máš pravdu. Ale mně se na koni jezdí bez sedla špatně a riskuju, že se mi zvednou sukně nad hlavu, což mi teď nehrozí,“ vysvětlovala jí Whitney bezstarostně, zatímco stáčela své dlouhé, nepoddajné vlasy do uzlu a upevňovala si jej v týlu.

„Jezdit bez sedla? Snad tím *nechceš* říct, že hodláš jet obkročmo – otec tě *vydělí*, když to uděláš znovu.“

„Nehodlám jet obkročmo. Ačkoli,“ Whitney se zachichotala, „nedokážu pochopit, proč muži mohou jezdit na koni s roztaženými nohama, a my – které jsme považovány za slabší pohlaví – musíme viset na straně a modlit se, abychom to přežily.“

Emily se nedala odvést od tématu. „Co tu tedy potom *vymýšlíš*?“

„Nikdy jsem si neuvědomila, jak zvědavá mladá dáma jste, slečno Williamsová,“ škádlila ji Whitney. „Ale abych zodpověděla vaši otázku, chci jet na koni tak, že mu budu stát na zádech. Viděla jsem to předvádět na trhu a od té doby to trénuju. A potom, až Paul uvidí, jak jsem skvělá, bude...“

„Bude se domnívat, že ses zbláznila, Whitney Stoneová! Bude si myslet, že nemáš ani ponětí o pravidlech slušného chování a že jen hledáš další způsob, jak upoutat jeho pozornost.“ Když Emily spatřila, že na obličeji její přítelkyně se objevil zarputilý výraz, změnila taktiku. „Whitney, prosím – pomysli na svého otce. Co tomu řekne, až tě tak uvidí?“

Whitney zaváhala, protože pocítila sílu otcova nehnutého, chladného pohledu, jako kdyby se na ni právě díval. Zhluboka nabrala dech a potom, zatímco malým oknem sledovala skupinku postávající na louce, pomalu vydechla. Unaveně pronesla:

„Otec řekne, že jsem ho jako obvykle zklamala, jsem hanbou jeho i památky mé matky, a že je šťastný, že maminka nežije, a nevidí tak, co ze mě vyrostlo. Potom mi bude půl hodiny vykládat, jak dokonalá dáma je Elizabeth Ashtonová a že bych měla být jako ona.“

„No, jestli chceš na Paula udělat doopravdy dojem, měla by ses snažit...“

Whitney v pocitu marnosti sevřela ruce. „*Snažila* jsem se být jako Elizabeth. Nosila jsem ty ohavné šaty s volány, ve kterých jsem si připadala jako dort se šlehačkou. Trénovala jsem, abych dokázala vydržet hodiny bez jediného slova, a třepotala řasami, dokud mi víčka nepadala únavou.“

Emily si skousla ret, aby se při nelichotivému popisu upejpavého chování Elizabeth Ashtonové nerozesmála, a potom si vzdychla:

„Půjdu říct ostatním, že za chvíli přijdeš.“

Jakmile Whitney vyšla ze stáje a s koněm na uzdě zamířila k divákům, vítaly ji výkřiky rozhořčení a posměšný smích. „Spadne,“ prorokovala jedna z dívek, „jestliže ji Bůh dřív nezabije úderem blesku za to, že si oblékla jezdecké kalhoty.“

Když Whitney potlačila nutkání kousavě odseknout, v gestu povýšené přezíravosti zdvihla hlavu a potom nenápadně pohlédla na Paula. Zatímco Paulův pohled putoval od bosých chodidel přes nohy v kalhotách až k dívčinu obličeji, pohledná tvář se mu napjala nesoulasem. Whitney spatřila jeho zřejmé znechucení. Zaváhala, ale nakonec se energicky vyšvihla na hřbet čekajícího koně.

Valach se rozběhl nacvičeným poklusem a Whitney se snažila udržet nahoře, nejprve se, ruce rozpažené kvůli rovnováze, přikrčila a potom se začala pomalu napři-

movat do stoje. Kůň se pohyboval v kruhu, a ačkoli se Whitney celou tu dobu bála, že spadne a že vypadá jako cvok, dokázala se tvářit suverénně a povzneseně.

Když dokončovala čtvrté kolo, nenápadně sklouzla pohledem na diváky, které míjela po levici, a zatímco pátá rala po jediné tváři, na níž jí záleželo, uvědomila si jejich šokované a výsměšné výrazy. Paul stál částečně ve stínu stromu a Elizabeth Ashtonová byla přilepená k jeho paži, ale když kolem nich Whitney projížděla, všimla si, že mu v koutku úst cuká váhavý, neochotný úsměv, a srdce jí naplnil vítězoslavný pocit. A než kruh znovu objela, Paul se na ni široce usmíval. Dušička se jí zatetelila blahem a všechny týdny tréninku, bolavé svaly a modřiny jí náhle připadaly bezvýznamné.

Z okna salonu ve druhém patře, které vyhlíželo na jižní trávník, sledoval představení své dcery Martin Stone.

Za zády mu majordom oznamoval, že právě dorazili lord a lady Gilbertovi. Martin byl natolik rozzuřený chováním své dcery, že ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo, a proto uvítal svou švagrovou a jejího manžela se sevřenými čelistmi a odměřeným kývnutím.

„Jak-jak ráda vás po tolika letech opět vidím, Martine,“ lhala lady Anne graciézně. Když pán domu setrval v ledovém mlčení, zeptala se:

„Kde je Whitney? Strašně se na ni těšíme.“

Martin se konečně vzpamatoval. „Chcete ji vidět?“ vybuchl divoce. „Madam, stačí se jen podívat z tohoto okna.“

Zmatená Anne udělala, co řekl. Dole na trávníku stál hlouček mladých lidí a sledoval štíhlého chlapce, který půvabně balancoval na klusajícím koni. „To je ale šikovný mladík,“ prohlásila s úsměvem.

Zdálo se, jako by se po této prosté poznámce změnil mrazivý hněv Martina Stonea v horečnou aktivitu, protože se otočil na podpatku a zamířil ke dveřím. „Jestliže se chcete setkat se svou neteří, pojd'te se mnou. Nebo vás mohu ušetřit ponížení a přivést ji sem za vámi.“

Anne se s podrážděným pohledem na Martinova záda zavěsila do manžela a společně následovali švagra dolů po schodech a ven z budovy.

Jak přicházeli ke skupince mládeže, zaslechla Anne šepotání a smích a nejasně si uvědomila, že je v něm něco zlomyslného, avšak byla příliš zaujatá prohlížením dívčích tváří, zatímco pátrala po Whitney, než aby věnovala tomuto prchavému dojmu velkou pozornost. V duchu vyloučila dvě plavovlásky a zrzku, zmateně prostudovala drobnou, modrookou brunetku a potom bezmocně pohlédla na mladé muže před sebou. „Omluvte mě, jsem lady Gilbertová, Whitneyina teta. Mohli byste mi říct, kde ji najdu?“

Paul Sevarin se na ni – zčásti soucitně, zčásti pobaveně – usmál. „Vaše neteř je na koni, lady Gilbertová,“ odpověděl.

„Na ko...“, zajíkl se lord Gilbert.

Whitney z choulostivého postavení na hřbetě koně sledovala, jak se k ní dlouhými, rychlými kroky blíží otec. „Prosím, nedělejte scénu, tati,“ prosila ho úpěnlivě, když přišel na doslech.

„*Já a dělat scénu?*“ zaburácel zuřivě. Chňapl po uzdě a přitáhl k sobě klusajícího koně tak prudce, že ho zpod ní vyškubl. Whitney dopadla na nohy, ztratila rovnováhu a rozplácla se na zemi. Sotva se postavila, otec jí nemilosrdně sevřel paži a táhl ji směrem k přihlížejícím. „Tohle – tohle *stvoření*,“ vyrazil ze sebe těžce, když s ní smýkl před tetu a strýce, „i když se vám to stydím říct, je vaše neteř.“

Zatímco se hlouček rychle rozcházel, Whitney zaslechla několik posměšných poznámek a ucítila, že jí tváře hoří studem.

„Těší mě, tetičko Gilbertová. Strýčku Gilberte.“ Když pak s jedním okem na Paulově ramenatě, vzdalující se postavě bezmyšlenkovitě sáhla po neexistujících sukních, uvědomila si, že je nemá, a provedla komické pukrle bez nich. Spatřila, že se teta zamračila, a defenzivně vysunula bradu. „Mohu vás ujistit, tetičko, že ten týden, který zde strávíte, se vynasnažím, abych ze sebe zase neudělala blázna.“

„Ten týden, který zde strávíme?“ zalapala po dechu teta, avšak Whitney byla příliš zaujatá sledováním, jak Paul pomáhá Elizabeth do kočáru, než aby si překvapení v tetině hlase povšimla.

„Na shledanou, Paule!“ zvolala Whitney a mávala jako šílená. Mladík se otočil a v němém pozdravu zvedl ruku.

Z odjíždějících bryček, které odvážely své osazenstvo na piknik nebo za nějakou jinou veselou, báječnou činností, na niž Whitney ještě nikdy nepozvali, protože byla moc mladá, se ozýval veselý smích.

Anne, která doprovázela Whitney do domu, zmítaly protichůdné pocity. Byla v rozpacích kvůli Whitney, cítila vztek na Martina Stonea, že dívku přede všemi ponížil, svým způsobem ji však také okouznil pohled na vlastní neteř dovádějící v pánských kalhotách na koňském hřbetě... a konečně ji ohromilo zjištění, že Whitney, jejíž matka byla pouze průměrně hezká, vyrůstá ve skutečnou krasavici.

Byla ještě příliš útlá, ale i v nemilosti držela ramena vzprímeně a pohybovala se s přirozeným půvabem a lehkou provokativností. Anne se v duchu usmívala nenápadně zaobleným bokům, které se v hrubých hnědých kalhotách téměř nemorálně vystavovaly na odív, štíhlému pasu, který nepotřeboval žádnou pomůcku, aby vypadal ještě štíhlejší, očím, jež se pod závojem dlouhých, sametových řas měnily od modrozelených na temně nefritové. A vlasům – spoustě a spoustě zářivé mahagonové záplavě! Potřebovaly jen trochu zkrátit a prokartáčovat, aby se leskly; Anne začaly úplně svrbět prsty, aby se do toho pustila. V duchu je již upravila způsoby, které by na Whitney zvýraznily pronikavé oči a vysedlé lící kosti. Pryč z obličeje, rozhodla se, vyčesané do koruny a hladké u uší, nebo stažené dozadu z čela, aby splývaly v měkkých vlnách po zádech.

Jakmile vešli do domu, Whitney zamumlala omluvu a prchla do svého pokoje, kde sebou sklíčeně plácla do křesla a zasmušile přemítala o ponižující scéně, kdy ji otec potupně strhl z koně a potom na ni křičel, které byl Paul právě svědkem. Není pochyb, že teta se strýcem byli jejím chováním zděšení a pobouření stejně jako otec,

a při pouhém pomyšlení, jak jí musí již teď pohrdat, jí tváře hořely hanbou.

„Whitney?“ zašeptala Emily, která se k ní vplížila do pokoje a opatrně za sebou zavřela dveře. „Vrátila jsem se zpátky. Zlobí se tvůj otec?“

„Rádí jako tajfun,“ potvrdila Whitney s pohledem upřeným na své nohy v nohavicích. „Myslím, že jsem dneska všechno pokazila, co? Všichni se mi smáli a Paul je poslouchal. Teď když je Elizabeth sedmnáct, bude ji muset požádat o ruku a vůbec nedostane šanci uvědomit si, že miluje mě.“

„Tebe?“ opakovala Emily omráčeně. „Whitney Stoneová, Paul se ti vyhýbá jako čert kříží, a ty to dobře víš! A kdo by se mu taky divil, po těch nešťastných nehodách, které jsi mu vloni nachystala?“

„Vždyť se toho zase tolik nestalo,“ protestovala Whitney, ale schoulila se v křesle.

„Ne? A co ta špinavost, kterou jsi mu provedla o Všech svatých? Vrhla ses mu pod kočár, ječela jako siréna a předstírala, že jsi duch, takže se mu splášili koně?“

Whitney zrudla. „Vždyť se na mě zase tak *moc* nezlobil. A kočáru se taky skoro nic nestalo. Jenom se při převrácení zlomila oj.“

„A Paulova noha,“ poznamenala Emily.

„Ale dokonale srostla,“ nedala se Whitney a v myšlenkách se již od minulých debaklů přenesla k budoucím možnostem. Náhle vstala a začala pomalu přecházet sem a tam. „Musí přece existovat nějaký způsob, ale jediné, když ho unesu, mě...“ Otočila se tak rychle, že Emily se leknutím přikrčila v křesle, a obličej pokrytý prachem se jí rozzářil uličnickým úsměvem. „Emily, jedna věc je každopádně jasná: Paul ještě neví, že mu na mně záleží. Je to tak?“

„*Vůbec* mu na tobě nezáleží, přesněji řečeno,“ odpovíděla Emily opatrně.

„Proto se dá téměř s jistotou předpokládat, že je nepravděpodobné, aby mě požádal o ruku bez nějakého dodatečného podnětu. Správně?“

„Nedokázala bys ho přinutit, aby tě požádal o ruku,

ani s namířenou pistolí, a ty to víš. A kromě toho, jsi na snoubenku ještě moc mladá, i kdyby...“

„Za jakých okolností,“ přerušila ji Whitney vítězně, „musí džentlmen požádat dámu o ruku?“

„Nedokážu si na žádnou vzpomenout. Jen na možnost, že by ji kompromitoval – v *žádném případě!* Whitney, ať už máš v plánu cokoli, já ti pomáhat nebudu.“

Whitney sebou s povzdechem opět plácla do křesla a natáhla nohy před sebe. Když nad svým posledním troufalým nápadem přemítala, uniklo jí neuctivé zachichotání. „Kéž by se mi to podařilo... víš, uvolnit kolo Paulova kočáru tak, aby později upadlo, a potom ho požádat, aby mě někam dovezl. Než bychom se vrátili zpátky nebo přijela pomoc, uplynula by dlouhá doba, a on by mě pak musel požádat o ruku.“ Whitney, bez ohledu na zděšený výraz své přítelkyně, pokračovala:

„Jen pomysli, jak to příjemně osvěží staré, vyčerpané téma: *Mladá dáma* unáší *džentlmena* a ničí jeho *pověst*, takže se za něho *musí* provdat, aby dala věci do pořádku! Z toho by byl skvělý román,“ dodala, ohromená svou vynalézavostí.

„Jdu pryč,“ prohlásila Emily. Došla ke dveřím, potom zaváhala a obrátila se zpátky k Whitney. „Tvoje teta a strýček všechno viděli. Co jim chceš říct o těch kalhotách a o koni?“

Whitney se zachmuřila. „Nehodlám jim říkat nic, stejně by to nepomohlo – ale dokud neodjedou, budu ta nejostýchavější, nejkultivovanější a nejjemnější dívka, se kterou se kdy setkali.“ Spatřila pochybovačný pohled své přítelkyně a dodala:

„Také se s nimi hodlám setkávat pouze v době jídla. Jsem přesvědčená, že tři hodiny denně se jako Elizabeth Ashtonová chovat dokážu.“

Whitney svůj slib dodržela. Ten den při večeři, po hrůzostrašných historkách strýce Edwarda o tom, co zažili v Bejrútu, kam byl přidělen k britskému konzulátu, pouze zamumlala:

„Jak zajímavé, strýčku,“ přestože hořela touhou, aby ho mohla zasypat otázkami. A když teta vyprávěla o Paříži a vzrušujícím charakteru tamějšího veselého společenského života, Whitney pouze nezřetelně pronesla:

„Jak zajímavé, tetičko.“ Jakmile byla večere u konce, Whitney se omluvila a zmizela.

Po třech dnech byla skutečně její snaha chovat se buď ostýchavě, nebo se společnosti vyhýbat natolik úspěšná, že Anne začala vážně uvažovat, zda si ohnivou jiskru, kterou zahlédla v den jejich příjezdu, jen nevymyslela, nebo zda to děvče k ní a Edwardovi nechová nějakou averzi.

Čtvrtý den, kdy Whitney opět snídala, ještě než ostatní vstali, a potom zmizela, se Anne rozhodla zjistit pravdu. Vydala se na prohlídku domu, ale Whitney nenašla. V zahradě nebyla, ani si nevzala koně ze stáje, jak jí sdělil štolba. Anne se očima přimhouřenýma proti slunci rozhlédla kolem sebe a snažila se představit si, kde by mohla patnáctiletá dívka strávit celý den.

Na vrcholku kopce, který se zdvihal naproti statku, zaregistrovala jasnou žlutou skvrnu. „Tamhle jsi!“ vydechla, otevřela slunečník a vyrazila přes trávník.

Whitney si tety všimla až v okamžiku, kdy bylo na útěk už příliš pozdě. V duchu si pomyslela, že si měla najít lepší schovávačku, a snažila se přijít na nějaké neškodné téma, o kterém by s ní mohla hovořit bez toho, že by vypadala nevychovaně. Oblečení? Pokud jí se týkalo, nevěděla o módě nic a ještě méně se o ni zajímala; vypadala nemožně bez ohledu na to, co měla na sobě. Konec konců, co by mohly šaty změnit na vzhledu dívky, která má kočičí oči, vlasy neurčité barvy a pihy na nose? Navíc je moc vysoká, moc hubená, a jestli dobrotivý Bůh předpokládal, že jí jednou narostou prsa, měla zatím velké zpoždění.

Anne, s třesoucími se koleny a hrudníkem, který se zdvihl s každým namáhavým nádechem, dorazila na vrchol příkrého kopce a bez círátů se zhroutila na deku vedle Whitney. „Chtě-chtěla jsem si udělat... příjemnou vycházku,“ lhala Anne. Když konečně chytila dech, všimla si kni-

hy vázané v kůži, která ležela hřbetem vzhůru na dece. Vy-
užila tedy knihy jako námětu k rozhovoru a pronesla:

„Je to zamilovaný román?“

„Ne, tetičko,“ odpověděla Whitney stydlivě a opatrně
položila ruku na titul knihy, aby ho před tetou zakryla.

„Myslím, že většina mladých dam zbožňuje zamilova-
né romány,“ zkoušela to Anne znovu.

„Ano, tetičko,“ souhlasila Whitney zdvořile.

„Kdysi jsem jeden četla, ale nelíbil se mi,“ pozname-
nala Anne, zatímco v duchu pátrala po nějakém dalším
tématu, který by Whitney rozvázal jazyk. „Nemohu vy-
stát hrdinku, která je příliš dokonalá, ani takovou, která
neustále omdlévá.“

Whitney byla tak ohromená zjištěním, že není jedi-
nou ženou v celé Anglii, jež nehltá nanicovaté příběhy, že
okamžitě zapoměla na své rozhodnutí odpovídat pouze
v jednoslabičných větách. „A když hrdinky neomdlévají,“
dodala a celá tvář se jí rozjasnila smíchem, „polehávají
s lahvičkami čpavkové vody u nosu, trápí se a usychají
pro jakéhosi ostýchavého muže, který nemá kuráž požádat
je o ruku, nebo jiného, jenž již nabídl sňatek dívce, která
si to nezaslouží. Já bych nikdy nedokázala jen tak ležet
a nic nedělat, kdybych věděla, že muž, pro něhož se trá-
pím, se zamiloval do strašné osoby.“ Whitney vrhla na te-
tu pohled, aby zjistila, jestli ji to pohoršilo, ale teta dívku
pozorovala s nevysvětlitelným úsměvem, skrývajícím se
v koutcích očí. „Tetičko, mohla byste vůbec milovat mu-
že, který by padl na kolena a řekl: ‚Oh, Clarabel, vaše rty
jsou plátky rudé růže a vaše oči jsou dvě hvězdy z nebe?‘“
Whitney s posměšným odfrknutím dodala:

„V *téhle* situaci bych běžela pro čpavek!“

„Právě tak jako já,“ souhlasila Anne se smíchem. „Co
tedy potom čteš, když ne ty příšerné zamilované román-
ny?“ Vytáhla ji knihu zpod natažené dlaně a podívala se
na zlatem zdobený titul. „*Illiada*?“ zeptala se ohromeně.
Vítr převracel stránky a Anne udiveně zvedla oči od tex-
tu k jejímu napjatému obličejí. „Ale tohle je v řečtině! Ty
přece neumíš řecky...“

Whitney však přikývla, rudá zahanbením. Teď si o ní bude teta myslet, že je modrá punčocha – další černý puntík v její neprospěch. „A taky latinsky, italsky, francouzsky, dokonce i něco německy,“ přiznala.

„Dobrý bože,“ vydechla Anne. „Jak jsi se to všechno naučila?“

„Přesto, co si myslí můj otec, tetičko, jsem jenom bláznivá – ale ne hloupá – a otravovala jsem ho tak dlouho, dokud mi nenašel učitele jazyků a dějin.“ Whitney se odmlčela, protože si vzpomněla na své dávné přesvědčení, že když se bude věnovat studiu a bude se více chovat jako syn, otec si ji možná zamiluje.

„Vypadá to, jako by ses za své znalosti styděla, místo abys na ně byla hrdá.“

Whitney se dívala na panství, které se rozkládalo v údolí pod nimi. „Určitě víte, že si všichni myslí, že učit ženy podobným věcem je mrhání času. A nedělám čest ani tomu, že jsem *žena*. Moje vyšívání vypadá, jako bych stehy dělala se zavázanýma očima, a když zpívám, začnou výt psi dole ve stáji. Pan Twittsworth, náš zdejší učitel hudby, otcí řekl, že z mojích hry na klavír dostává kopřivku. Neumím věci, které by dívky umět *měly*, a co je horší, úplně je nenávidím.“

Whitney věděla, že ji teď teta bude nesnášet úplně stejně jako všichni ostatní, ale takhle to bylo lepší, protože se přinejmenším mohla přestat bát nevyhnutelného. Zkoumavě pozorovala lady Anne, zelené oči doširoka otevřené a zranitelné. „Otec vám o mně určitě všechno vyprávěl. Jsem pro něj hrozným zklamáním. Chce, abych byla způsobná, zdrženlivá a tichá jako Elizabeth Ashtonová. Snažím se, ale nějak se mi to nedaří.“

Anne roztálo nad půvabným, bystrým, zmateným dítětem, které porodila její sestra, srdce. Položila Whitney ruku na tvář a něžně řekla: „Tvůj otec chce dceru, která je jako kamej – jemná, průsvitná a tvárná. Místo toho má dceru, která je jako diamant, zářivá a plná života, a on neví, co s ní. Místo aby ocenil hodnotu a vzácnost tohoto drahokamu – místo aby ji trochu naleštil a nechal

zářit – vytrvale se jí snaží vytvarovat do obyčejné kameje.“

Whitney o sobě většinou uvažovala jako o kusu uhlí, ale aby svou tetu nezklamala, zůstala zticha. Když teta odešla, uchopila knihu, ale myšlenky jí brzy od natištěných stránek zabloudily k vysněným představám o Paulovi.

Když ten večer sešla do jídelny, byla atmosféra v místnosti podivně napjatá, takže si jejího příchodu nikdo nevšiml. „Kdy jí hodláte říct, že pojedete s námi do Francie, Martine?“ naléhal strýček rozzlobeně. „Nebo čekáte na den našeho odjezdu a pak jen hodíte to dítě k nám do kočáru?“

Svět se bláznivě zakymácel a v jeden strašlivý moment si Whitney pomyslela, že omdlí. Zastavila se, aby ovládla třesoucí se končetiny a spolkla bolestivý knedlík, který jí narostl v krku. „Já někam pojedu, papá?“ zeptala se a snažila se, aby to znělo chladně a lhostejně.

Všichni se k ní otočili a na otcově tváři se objevil netrpělivý, rozmrzelý výraz. „Do Francie,“ odpověděl příkře. „K tetě a strýci, kteří se z tebe pokusí udělat mladou dámu.“

Whitney, pečlivě se vyhýbajíc očím všech přítomných ze strachu, že se na místě zhroutlí, vklouzla na své místo. „Upozornil jsi tetu a strýčka na riziko, které tím na sebe berou?“ zeptala se, přičemž soustředila veškerou svou sílu na to, aby si otec nevšiml, jak ji právě ranil. Chladně se podívala na provinilou, rozpačitou tetičku se strýcem. „Otec se pravděpodobně zapomněl zmínit, že tím, že mě pozvete do svého domu, riskujete ostudu. Jak vám jistě sdělí, mám odpornou povahu, tropím scény a nemám ponětí o zdvořilé konverzaci.“

Anne ji pozorovala s neskryvanou lítostí, avšak Martin Stone zachovával kamenný obličej. „Ach papá,“ zašeptala Whitney přerývaně, „cožpak mě opravdu tak nesháníte? Tolik mě nenávidíte, že se mě musíte zbavit?“ Když Whitney vstala, oči jí plavaly v slzách. „Jestli... mě omluvíte... nemám dnes večer hlad.“

„Jak jste mohl!“ vykřikla Anne, když Whitney odešla, zdvihla se ze židle a zuřivě se na Martina Stonea podívala. „Jste tak nemilosrdný, bezcitný – bude mi potěšením vyrvat vám to dítě ze spárů. To, že tady mohla tak dlouho přežít, je důkazem její síly. Jsem přesvědčená, že bych to nikdy nedokázala lépe.“

„Příliš podléháte jejím slovům, madam,“ pronesl Martin ledově. „Ujišťuji vás, že důvodem jejího rozrušení není to, že mě opustí. Jenom jsem jí předčasně překazil plány, aby ze sebe kvůli Paulu Sevarinovi i nadále dělala blázna.“

KAPITOLA DRUHÁ



Zpráva, že Martin Stone posílá svou dceru do Francie, se po venkově šířila stejně rychle jako oheň suchým porostem. V ospalém venkovském kraji, kde byla šlechta obvykle povznesená a rezervovaná, Whitney Stoneová opět všem nabídla úžasné a vzrušující sousto.

V ulicích městečka, dlážděných kočičími hlavami, a v domácnostech chudých i bohatých se scházely ženy všeho věku, aby si tuto nejnovější klevetu náležitě vychutnaly. S obrovským zaujetím a velkou obšírností probíraly všechny skandální kousky jejího bouřlivého života, počínaje ještěrkou, kterou jednu neděli, když jí bylo osm, vypustila v kostele, a konče minulým létem, kdy spadla ze stromu při špehování Paula Sevarina, jenž tam pod ním seděl s mladou dámou.

Jen co si důkladně připomněly tyto události, pustily se do úvah o tom, co nakonec přimělo Martina Stonea poslat svou dceru do Francie.

V podstatě se shodly na tom, že nesnesitelné dítě k tomu pravděpodobně svého ubohého, utrápeného otce dohnalo tehdy, když se objevilo v pánských kalhotách. Protože Whitney měla na svědomí tolik jiných lumpáren, vládly jisté neshody ohledně toho, co *přesně* přimělo jejího otce k tak náhlému rozhodnutí. I kdyby však neexistovalo nic, s čím by souhlasily všechny, bylo jasné, že Paul Sevarin si nesmírně oddychne, až se mu to děvče přestane plést pod nohy.

Během následujících tří dnů přijížděly do domu Martina Stonea davy sousedů, údajně navštívit lady Gilbertovou a rozloučit se s Whitney. Poslední večer před odjezdem do Francie seděla Anne Gilbertová v salonu a statečně snášela jednu z těch společenských návštěv – tři dámy a jejich dcery. Usmívala se spíše zdvořile než přívětivě, když se špatně skrývanou rozmrzelostí naslouchala těmto ženám, které předstíraly, že jsou dobrými přítelkyněmi, a přesto nacházely morbidní potěšení, když jí mohly podrobně vylíčit četné mladické prohřešky její neteře. Pod maskou přátelského zájmu Anne vysvětlily, že podle jejich společného názoru ji Whitney v Paříži zostudí, dožene k šílenství a s největší pravděpodobností i zničí Edwardovu diplomatickou kariéru.

Když se konečně odhodlaly k odchodu, Anne vstala a odměřeně se s nimi rozloučila. Potom klesla do křesla a oči se jí blýskaly hněvivým odhodláním. Martin Stone tím, že svou dceru před ostatními neustále kritizoval, způsobil, že se jeho dítě stalo terčem maloměstského posměchu. Jediné, co musela Anne doopravdy udělat, bylo odvést Whitney z dosahu jejích omezených, záštiplných sousedů a umožnit jí život v Paříži, kde není společenská atmosféra tak dusná.

Na prahu salonu si odkašlal majordom: „Je tu pan Sevarin, madam.“

„Uved'te ho, prosím,“ řekla Anne a snažila se ovládnout potěšené překvapení, že se s nimi přišel rozloučit muž, kterého Whitney dětinsky zbožňuje. Její radost však zmizela, když Sevarin vešel do salonu doprovázen překrásnou plavovláskou. Protože, jak se zdálo, každý v okruhu patnácti mil věděl, že Whitney Paula Sevarina obdivuje, Anne nepochybovala, že to ví i on, a pomyslela si, že je od něho velice necitlivé, že s sebou vzal mladou ženu, když se přišel rozloučit s dívkou, která ho zbožňuje.

Sledovala, jak se k ní blíží, a toužila na něm najít nějakou vadu, avšak její snaha byla marná. Paul Sevarin byl vysoký, pohledný a měl nenucený šarm bohatého ven-

kovského šlechtice z dobré rodiny. „Vítám vás, pane Sevarine,“ pronesla Anne s chladnou zdvořilostí. „Whitney je na zahradě.“

A Paul, jako by uhádl důvod její rezervovanosti, opětoval její pozdrav a modré oči se mu rozzářily úsměvem. „Vím,“ prohlásil, „ale doufal jsem, že než se rozloučím s Whitney, mohly byste si s Elizabeth popovídat.“

To Anne uklidnilo. „Bude mi potěšením.“

Whitney skličene pozorovala stinné růžové keře. Teta seděla v saloně a sousedky ji nepochybně oblažovaly dalšími příběhy z minulosti její neteře a temnými předpověďmi o její budoucnosti. Emily odjela s rodiči do Londýna a Paul... se s ní dokonce ani nepřišel rozloučit. Ne že by to od něho ve skutečnosti očekávala; byl asi někde s přáteli a připíjel na její odjezd.

Jako by ho přivolala, protože z temnoty za jejími zády se ozval Paulův hluboký, mužný hlas:

„Dobrý den, krásná dívka.“

Whitney se prudce otočila. Stál jen několik centimetrů od ní a jedním ramenem se nenuceně opíral o strom. Sněhově bílá košile s nákrčníkem mu v měsíčním světle na téměř neviditelné temnotě jeho saka matně zářily. „Dozvěděl jsem se, že nás opouštíte,“ řekl tiše.

Whitney němě přikývla. Snažila se vrýt do paměti přesný odstín jeho světlých vlasů a každý rys jeho pohledného obličeje zalitého měsíčním světlem. „Budu vám chybět?“ vyhrkla.

„Samozřejmě že budete.“ Přidušeně se zasmál. „Bude tady bez vás nuda, mladá dámo.“

„Jo, dovedu si to představit,“ špitla Whitney a sklopila oči. „Až odjedu, kdo jiný bude padat ze stromů, aby vám zničil piknik, nebo vám zlomí nohu nebo...“

Paul přerušil příval jejího sebeobviňování. „Nikdo.“

Whitney k němu zdvihla svůj bezelstný pohled. „Počkáte na mě?“

„Až se vrátíte, budu tady, jestli máte na mysli tohle,“ odpověděl vyhýbavě.

„Vy dobře víte, že to myslím jinak!“ odporovala Whitney zoufale. „Chci tím říct, abyste se pokud možno neoženil do té doby, než se...“ V rozpacích se odmlčela. Proč, uvažovala, se v jeho přítomnosti vždycky chovám tímhle způsobem? Proč s ním nedokážu lhostejně flirtovat, jako to dělají starší dívky?

„Whitney,“ prohlásil Paul pevně, „odjedete pryč a zapomenete na mě. Jednoho dne vám bude připadat divné, že jste mě kdysi žádala, abych na vás počkal.“

„Připadá mi to divné *už teď*,“ připustila nešťastně.

Paul si podrážděně a zároveň soucitně povzdechl, jemně uchopil Whitney za bradu a donutil ji, aby se na něj podívala. „Budu tady netrpělivě čekat,“ řekl s váhavým úsměvem, „abych viděl, jak jste dospěla.“

Whitney hypnotizovaně hleděla na jeho nebezpečně přitažlivou, usmívající se tvář – a potom udělala poslední, definitivní chybu: bezmyšlenkovitě se postavila na špičky, objala ho kolem krku a přímo na ústa mu vtiskla dychtivý polibek.

Paul se při jejím polibku neslyšně proklel, setřásl ze sebe její ruce a rozhodně ji odstrčil. Oči se jí naplnily slzami sebenenávisti. „Promiňte, Paule. Já-já nikdy jsem to neměla udělat.“

„Ne,“ souhlasil, „neměla.“ Sáhł do kapsy, rozzlobeně odtud vytáhł malou krabičku a bez dlouhých okolků ji vrazil Whitney do ruky. „Přinesl jsem vám dárek na rozloučenou.“

Whitney ucítla srdce až v krku. „Opravdu?“ Prsty se jí třásly, když chvatně odstraňovala víčko a s nadšeným údivem si prohlížela malý přívěsek s kamejí, který se houpal na tenkém zlatém řetízku. „Ach Paule,“ zašeptala s rozzářenýma očima, „to je tak nádherné, tak úžasné – navždy si ho schovám.“

„Je to připomínka,“ řekl opatrně. „Nic víc.“

Whitney ho skoro nevnímala a s bázní se dotýkala přívěsku. „Vybíral jste ho pro mě sám?“

Paul se nerozhodně zamračil. Přijel dnes ráno do městečka, aby koupil Elizabeth drobný šperk přiměřené ce-

ny. Když ho v obchodě vybíral, majitel se smíchem poznamenal, že vzhledem k odjezdu slečny Stoneové do Francie bude Paul určitě chtít oslavit svou svobodu. Což Paul skutečně chtěl. A tak, z náhlého popudu, požádal majitele, aby mu vybral něco vhodného pro patnáctileté děvče. Než Whitney otevřela krabičku, neměl Paul ani ponětí, co se v ní skrývá. Ale jaký by mělo smysl, kdyby to Whitney řekl? Při troše štěstí jí teta se strýcem najdou nějakého nicnetušícího Francouze, který se s ní ožení – pokud možno poddajného muže, jenž si nebude stěžovat, že s ním Whitney cvičí. Bezděčně k ní začal vztahovat ruce, neboť jí chtěl ještě jednou zdůraznit, aby ve Francii co nejlépe využila svých možností. Ihned však přitiskl ruce k bokům. „Vybral jsem ho sám – jako dárek jednoho *přítele* druhému,“ řekl nakonec.

„Ale já nechci být jen vaší přítelkyní,“ vybuchla Whitney, ale potom se vzpamatovala. „Být vaší přítelkyní bude skvělé... prozatím,“ vzdychla.

„V tom případě se domnívám,“ řekl Paul, kterému se na tváři objevil veselý výraz, „že je naprosto přirozené, když si dva přátelé vymění políbek na rozloučenou.“

Whitney s oslnivým úsměvem plným radostného údivu pevně stiskla víčka a našpulila rty, avšak Paul se jí ústy pouze otřel o bradu. Když otevřela oči, vycházel dlouhými kroky ze zahrady.

„Paule Sevarine,“ zašeptala s obrovským odhodláním. „Já se ve Francii úplně změním, a až se vrátím domů, oženíte se se mnou.“

Zatímco se pravidelná osobní loď, na kterou se v Portsmouthu nalodili, houpala a kolébala přes zčeřený Kanál, Whitney stála u zábradlí a upírala pohled na vzdalující se anglické pobřeží. Vítr jí vzdouval široký okraj klobouku a jeho tah uvolňoval pevně uvázané stuhý, takže jí vlasy bičovaly do tváří. Dívala se na svou domovinu a představovala si, jaká bude, až opět přepluje tento Kanál zpátky. Samozřejmě že zpráva o jejím návratu bude oznámena v novinách:

„Slečna Whitney Stoneová,“ napíše, „která je v poslední době považována za nejkrásnější ženu Paříže, se tento týden vrací do rodné Anglie.“ Na rtech se jí objevil slabý úsměv... Nejkrásnější žena Paříže...

Odhrnula si nepoddajné vlasy z obličeje, nacpala je pod svůj dětský klobouček a energicky se otočila k Anglii zády.

Když přecházela po palubě, aby se mohla dívat směrem k Francii – a své budoucnosti – připadalo jí, že se Kanál uklidnil.

FRANCIE
1816–1820

KAPITOLA TŘETÍ



Pařížský byt lorda a lady Gilbertových, skrývající se za dveřmi z tepaného kovu, byl impozantní, a přitom nepůsobil stroze. Obrovská arkýřová okna vpouštěla do prostorných místností denní světlo a pastelové barvy propůjčovaly všem pokojům od salonů až po ložnice ve druhém patře zdání prosluněné elegance. „A tohle jsou tvé pokoje, drahoušku,“ řekla Anne, když otevřela dveře od apartmá se světle modrým kobercem.

Whitney stála na prahu jako hypnotizovaná a její pohled dychtivě bloudil po nádherném saténovém přehozu na posteli, pokrytém fialovými, růžovými a modrými květy. Elegantní sofa bylo potaženo stejnou látkou. V křehkých vazách voněly květiny ve stejných odstínech fialové a růžové. Whitney se k tetě smutně obrátila. „Cítila bych se mnohem lépe, tetičko, kdybyste mi mohla nabídnout jiný pokoj, něco méně, no, křehkého,“ vysvětlovala udivené Anne. „Všichni doma by vám mohli říct, že stačí, abych kolem něčeho tak něžného přešla, a hned to shodím na podlahu.“

Anne se obrátila k sluhovi za svými zády, který přinášel těžký kufr její neteře. „Sem,“ prohlásila s rázným kývnutím hlavy směrem k nádhernému modrému pokoji.

„Neříkejte, že jsem vás předem nevarovala,“ vzdychla Whitney, zatímco si sundávala klobouček a opatrně usedla na květovanou pohovku. Paříž, usoudila, bude božská.

První z nepřetržité řady návštěvníků se dostavil přesně o tři dny později v půl dvanácté. Byla to Annina soukromá švadlena, provázená třemi usměvavými šičkami, které donekonečna hovořily o vzorech a materiálech a stále znovu a znovu dívku přeměřovaly.

Třicet minut po jejich odchodu již Whitney s knihou na hlavě přecházela sem a tam po pokoji sledována kritickým zrakem kypré dámy, kterou teta Anne pověřila strašlivým úkolem – naučit Whitney to, čemu se říká „společenský šarm“.

„Jsem strašně nemotorná, madame Froussardová,“ vysvětlovala Whitney s rozpačitým ruměncem, když jí kniha už potřetí spadla z hlavy na zem.

„Ale ne!“ odporovala madame Froussardová a potřásala složitým účesem ze stříbrných vlasů. „Mademoiselle Stoneová se určitě odnaučí chodit, jako by někam běžela.“

Taneční mistr, který se objevil, jen co za madame Froussardovou zapadly dveře, vytácel Whitney po pokoji v rytmu imaginárního waltze a dospěl k povzbudivému závěru:

„Vůbec to není beznadějně – s trochou praxe.“

Učitel francouzštiny, jenž dorazil v době svačiny, o ní prohlásil:

„Může učit *mě*, lady Gilbertová.“

Několik měsíců, pět dní v týdnu, docházela madame Froussardová na dvě hodiny denně ke Gilbertovým a učila Whitney společenskému šarmu. Dívka pod jejím přísným a náročným vedením pilně trénovala, aby zvládla vše, co by jí nakonec umožnilo získat Paulovu přízeň.

„Co vás vlastně madame Froussardová učí?“ vyzvídala jednoho dne při večeři strýc Edward.

Whitney se na tvář vplížil rozpačitý výraz. „Učí mě *chodit* místo *cválat*.“ Téměř slyšela strýce, jak říká, že je to nesmyslné plýtvání časem, on se však místo toho souhlasně usmál. Whitney jeho úsměv opětovala a pocítila nevysvětlitelnou radost. „Věříte, že jsem si kdysi mys-

lela,“ smála se, „že jediné, co člověk k chůzi potřebuje, jsou dvě zdravé nohy?“

Od toho dne se staly podrobnosti o jejím každodenním úsilí roztomilým rituálem, který nesměl chybět při žádné večeři. „Všiml jste si někdy, strýčku,“ zeptala se ho jeden večer vesele, „že je velké umění otočit se v plesových šatech s vlečkou?“

„Já takové problémy nikdy neměl,“ žertoval Edward.

„Když to člověk provede nesprávně,“ pokračovala Whitney s předstíranou vážností, „může se do vlečky zaplést tak, že se z něho stane zámotek.“

O měsíc později vklouzla Whitney na židli. Ovívala se hedvábným vějířem a zadumaně se přes jeho žebrovní zadívala na strýce. „Je ti horko, má drahá?“ zeptal se jí Edward, který již očekával nezbytně následující legraci.

„Vějíř ve skutečnosti neslouží k ochlazování,“ sdělila mu Whitney a s přehnanou koketností, která u Anne vyvolala výbuch smíchu, zamrkala dlouhými řasami. „Vějíř se nosí kvůli flirtu. Dokáže také elegantně zaměstnat ruce. A lze jím navíc plácnout muže, který je příliš troufalý.“

Smích z Edwardovy tváře zmizel. „Jaký muž byl příliš troufalý?“ zeptal se stroze.

„Proč? Žádný. Ještě jsem se s žádným mužem neseznámila,“ odpověděla Whitney.

Anne je s veselým úsměvem pozorovala, protože Whitney si získala v Edwardově i v jejím srdci takové místo, jako by byla jejich vlastní dcera.

Jednoho květnového večera, měsíc předtím, než měla být Whitney oficiálně uvedena do společnosti, vytáhl Edward tři lístky do opery. S afektovanou nenuceností je položil před Whitney a navrhl – pokud jí to rozvrh dovolí – že by je mohla s tetičkou doprovodit do soukromé lóže ambasády.

Ještě před rokem by Whitney nadšením křepčila po místnosti, ale protože se za tu dobu změnila, radostně se na strýce usmála a řekla:

„Nic by mě nemohlo víc potěšit, strýčku.“

Mlčky seděla, zatímco Clarissa, která, než se stala společnicí a komornou Whitney Stoneové, bývala komornou její matky, jí prokartáčovala vlasy a vyčesala je nahoru, kde je naskládala do pravidelných prstýnků. Přes hlavu jí opatrně navlékla nové bílé šaty, které u zvýšeného pasu zdobily stuhy z ledově modrého sametu a dolní okraj měly zakončeny volánem. Její oblečení doplňoval saténový plášť ve stejném odstínu ledově modře. Whitney stála před zrcadlem a s rozzářenýma očima se v něm prohlížela. Zkusmo poklesla do hluboké poklony a hlavu sklonila v dokonalém úhlu. „Dovoluji si vám představit slečnu Whitney Stoneovou,“ zamumlala slavnostně. „Nejkrásnější ženu Paříže.“

Venku padala jemná, lezavá mlha, takže se pařížské ulice v měsíčním světle leskly. Whitney se hlouběji zachumlala do záhybů saténového pláště – jak milovala dotyk té hladké látky na bradě – a dívala se z okna na splývající masu lidí, kteří se pohybovali po širokých, deštěm omytých bulvárech.

Navzdory vlhku se před divadlem vesele promenovaly davy diváků. Pohlední muži v saténových pláštích a obeprnutých kalhotách se skláněli k dámám, na kterých se třpytily šperky, a přikyvovali jejich štěbetání. Když Whitney vystoupila z kočáru, s úžasem si prohlížela neuvěřitelně půvabné dámy, jež tu, klidně a sebejistě, postávaly a konverzovaly se svými průvodci. Byly to, jak Whitney ihned usoudila, ty nejkrásnější ženy na světě, a současně se vzdala veškeré naděje, že by se mohla někdy v budoucnosti stát „nejkrásnější ženou Paříže“ ona. Učinila to však s minimální lítostí, protože jí radostnou náladu přinášela pouhá skutečnost, že může být zde mezi nimi.

Když si trojice razila cestu k divadlu, jediná Anne si všímala mladších mužů, jejichž oči po Whitney zběžně sklouzly a potom se k ní vracely s druhým, delším pohledem. Její krása rozkvétala, okouzlovala svěžími rysy a hedvábnou pletí a skrývala ještě mnoho příslibů do budoucna. Whitney obklopoval jas, který vycházel z její temperamentní povahy a radosti ze života, a elegance

a sebejistota v držení těla prozrazovaly, že mnoho let s hlavou vztyčenou čelila nepříznivému osudu.

V soukromé lóži konzulátu si Whitney urovnala krásné nové šaty kolem sebe, vytáhla vějíř ze slonoviny a začala se jím ovívat, aby zaměstnala ruce, přesně tak, jak jí radila madame Froussardová. Přišlo jí k smíchu, jak byla hloupá, když marnila tolik času studiem jazyků a matematiky, a přitom to, co se potřebovala naučit, aby se zalíbila Paulovi a svému otci, bylo tak neuvěřitelně jednoduché. Páni, vějíř v ruce byl daleko užitečnější než řečtina!

Všude kolem ní se houpalo a kývalo moře hlav, na jejichž složitých účesech se třepotala dlouhá péra. Whitney se mohla z toho všeho zbláznit radostí. Všimla si, jak jedna dáma laškovně plácla svého společníka vějířem, a když pak přemítala, jakou necudnost muž té půvabné dámě, jež vypadala spíše polichoceně než rozrušeně, pošepтал, pocítila se všemi ženami hlubokou spřízněnost.

Představení začalo a Whitney, kterou zcela pohltila znepokojivá hudba, okamžitě na všechno zapomněla. Překračovalo to její nejdivočejší představy. Když se těžká opona zatáhla, aby se mohly na jevišti vyměnit kulisy, Whitney sebou musela zatřást, aby se dokázala vrátit zpět do skutečnosti. Za sebou v lóži slyšela přicházet tetiny a strýčkovy přátele a připadalo jí, že jejich živý rozhovor a smích znějí v divadle neuvěřitelně hlučně.

„Whitney,“ řekla Anne a položila jí ruku na rameno. „Otoč se, prosím, abych tě mohla představit svým milým přátelům.“

Whitney poslušně vstala, obrátila se a tetička ji představila monsieurovi a madame DuVille. Privítali se s ní s vřelostí a upřímností, avšak jejich dcera Therese, sympatická blondýnka přibližně stejného věku jako Whitney, ji studovala s ostražitou zvědavostí. Pod dívčíným pronikavým pohledem Whitney cítila, jak ji pomalu opouští sebejistota. Nikdy se neuměla bavit s lidmi svého věku a poprvé od svého odjezdu z Anglie si připadala neotesaná a nejistá. „Líbí-líbí se vám to představení?“ podařilo se jí nakonec ze sebe dostat.

„Ne,“ odpověděla Therese s milým úsměvem, „protože nerozumím ani jedinému slovu.“

„Whitney ano,“ prohlásil pyšně lord Edward. „Umí italsky, řecky, latinsky, a dokonce i trochu německy!“

Whitney se propadala hanbou, protože strýčkovy vychloubání jí v očích DuVilleových pravděpodobně vypálilo cejch modré punčochy. Přinutila se podívat na Therese, která si ji šokovaně prohlížela.

„Doufám, že také nehrajete na klavír a nezpíváte?“ Drobná blondýnka půvabně našpulila rty.

„Ach ne,“ ujistila ji Whitney spěšně. „Ani jedno z toho neumím.“

„Báječné!“ prohlásila Therese se širokým úsměvem a uvelebila se v křesle vedle Whitney. „To jsou totiž jediné dvě věci, které zase umím já. Těšíte se na svůj debut ve společnosti?“ zeptala se a přejela Whitney obdivným pohledem.

„Moc ne,“ přiznala Whitney pravdomluvně.

„Já ano. I když pro mě je to pouhá formalita. Můj snatek byl dohodnut již před třemi lety. Což je naprosto vynikající, protože teď mohu veškerou svou pozornost věnovat tomu, abych pomohla najít manžela *vám*. Mohu vás informovat, kteří muži jsou dobrou partii a kteří jsou pouze pohlední – tedy bez peněz nebo perspektivy. Až se s někým úžasným zasnoubíte, pozvete mě na svatbu a já každému řeknu, že je to všechno moje práce!“ dokončila s nezkrotným úsměvem.

Whitney úsměv opětovala, i když ji tato otevřená nabídka přátelství trochu zaskočila. Therese DuVille její úsměv jako povzbuzení k tomu, aby pokračovala, stačil: „Všechny mé sestry měly nádherné svatby. Už zbývá jenom já. A můj bratr Nicolas, samozřejmě.“

Whitney potlačila nutkání se v žertu zeptat, zda Nicolas DuVille také spadá do kategorie „dobrých partií“, ale Therese, aniž se jí na to kdo ptal, okamžitě nabídla odpověď. „Nicki mezi dobré partie v žádném případě nepatří. No, vlastně *patří*, protože je velice bohatý a strašně hezký. Problém je v tom, že Nicolas není *k mání* – k vel-

ké lítosti a zoufalství mé rodiny – neboť Nicki je jediný mužský dědic a nejstarší z nás pěti dětí.“

Whitney, přestože se jí zmocnila neovladatelná zvědavost, se ovládla a pouze zdvořile podotkla, že doufá, že tomu snad není proto, že by monsieur DuVille trpěl nějakou chorobou.

„Ne,“ odpověděla Therese s melodickým zachichotáním, „pokud člověk nepovažuje za chorobu nesmírnou znuďenost a nesnesitelnou aroganci. Samozřejmě že Nicolas má možnost se tak chovat, když za ním neustále běhá spousta žen. Mamá tvrdí, že kdyby žádaly o ruku ženy, Nicolas by měl víc nabídek k sňatku než my všechny čtyři holky dohromady!“

Whitney přestala předstírat zdvořilý zájem a vyprskla smíchy. „Nedokážu si vysvětlit proč,“ smála se. „Ale připadá mi naprosto nechutný.“

„Má šarm,“ sdělila jí Therese vážně. „Nicolas má šarm. Je však velká škoda, že jsou s Nickim takové problémy, protože kdyby se zúčastnil vašeho společenského debutu a věnoval se vám tam, určitě byste měla okamžitý úspěch!“ Povzdychla si. „Ale samozřejmě ho nic na světě nedokáže přesvědčit, aby na debutantský ples přišel. Tvrdí, že tyto plesy jsou nesmírně nudné. Nicméně mu o vás řeknu – třeba to pomůže.“

Pouze zdvořilost Whitney zabránila, aby Therese neřekla, že doufá, že se s jejím arogantním starším bratrem *nikdy* nesetká.

KAPITOLA ČTVRTÁ



Den předtím, než měla být Whitney oficiálně uvedena do společnosti, přišel dopis od Emily Williamsové. Když si ho Whitney přečetla, spadl jí kámen ze srdce. Paul koupil nějaké nemovitosti na Bahamách a chtěl tam na rok odjet. Protože si Whitney nedokázala představit, že by se Paul zamiloval do opálené domorodky, znamenalo to, že získala celý rok na to, aby se připravila na návrat domů. Celičský rok, kdy se nemusí bát, že se Paul ožení s nějakou jinou.

Aby se uklidnila před zítřejším plesem, uvelebila se v salonu na růžovou saténovou pohovku a v povznesené náladě znovu pročítala všechny dopisy od Emily, které schovávala v knize o vybraném společenském chování. Byla do nich tak zabraná, že si ani neuvědomila, že ji kdosi pozoruje.

Ve dveřích stál Nicolas DuVille s dopisem v ruce, protože jeho sestra Therese trvala na tom, že ho musí *osobně* doručit slečně Stoneové. Vzhledem k tomu, že Therese už během posledního měsíce vyzkoušela přinejmenším deset jiných triků, aby se se slečnou Stoneovou seznámil, Nicki nepochyboval, že za doručením tohoto lístku se skrývá nějaká bláznivá záležitost, kterou zosnovaly tyto dvě dívky. Nebylo to poprvé, kdy se v něm sestra snažila probudit zájem o některou ze svých přelétavých přítelkyň, a ze zkušenosti věděl, že nejlepší způsob, jak slečně Stoneové zarazit v samém začátku romantické

plány, které se ho týkají, spočívá jednoduše v tom, že je třeba tu žábu znervóznit a zastrašit, aby si po jeho odchodu s úlevou oddechla.

Chladně zaregistroval okouzlující scénu, kterou slečna Stoneová očividně naplánovala předem, aby vypadala co nejlépe. Oknem vedle sofa proudilo do pokoje sluneční světlo a dopadalo na lesknoucí se záplavu tmavých vlasů, z nichž si jeden dlouhý pramen v předstíraném zaujetí knihou pomalu omotávala kolem ukazováčku. Žluté šaty si naaranžovala do elegantních záhybů a nohy upejpavě schovala pod sebe. Měla jasný profil s lehce sklopenými dlouhými řasami a kolem plných rtů jí pohrával slabý úsměv. Nicolas, znechucený její malou šarádou, vykročil do místnosti. „Velice okouzlující obrázek, mademoiselle. Má poklona,“ pronesl s povznese-nou suverenitou.

Whitney prudce zdvihla hlavu, sklapla knihu, ve které schovávala dopisy, a jak vstávala, odložila ji stranou. Nejistě pohlédla na muže na prahu třicítky, který na ni chladně shlížel ze vzdálenosti ne větší, než byla délka jeho aristokratického nosu. Byl nepopíratelně krásný, s černými vlasy a pronikavými hnědými očima, ve kterých tančily zlaté tečky.

„Už jste se na mě vynadávala, mademoiselle?“ zeptal se neomaleně.

Když si Whitney uvědomila, že na něj *skutečně* zírá, rychle se vzpamatovala a kývla směrem k psaní v jeho ruce. „Přišel jste navštívit mou tetu?“

K jejímu ohromenému údivu přešel mladý muž pokoj a vrazil jí dopis do dlaně. „Jsem Nicolas DuVille a váš majordom mě již informoval, že mě očekáváte. Proto jsem přesvědčen, že bychom se mohli obejít bez toho, že budete předstírat překvapení, nemyslíte?“

Whitney šokovaně stála a mladík ji mezitím podrobil nenucené prohlídce, kterou zahájil u hlavy a troufale pokračoval dolů po celé délce jejího pevného těla. Skutečně se chvíli zdržel na nadrech, nebo jí to jenom tak připadalo? Když dokončil prohlídku zepředu, obešel ji

a studoval ze všech dalších úhlů, jako by byla kůň, kterého chce koupit. „Neobtěžujte se,“ řekl, když Whitney psaní nervózně otevřela. „Stojí tam, že tu Therese zapomněla náramek, ale my oba dobře víme, že je to jen záminka, abychom se mohli setkat.“

Whitney byla zmatená, rozpačitá, pobavená a uražená, všechno najednou. Therese říkala, že je Nicolas arogantní, ale Whitney si jaksí nedokázala představit, že by mohl být až *tak* příšerný.

„Vlastně,“ prohlásil, když ji obešel a postavil se před ni, „vůbec nevypadáte tak, jak jsem si myslel.“ V hlase se mu ozval náznak neochotné pochvaly.

„Nicolasi!“ Tetino taktní přivítání ji zbavilo nutnosti odpovídat. „Jak ráda vás vidím. Čekala jsem, že přijдете – jedna služebná objevila na pohovce pod polštářkem náramek vaší sestry. Zapínání bylo zlomené. Donesu vám ho,“ řekla a vyběhla z pokoje. Nicki vrhl na slečnu Stoneovou překvapený pohled. Whitney, kterou jeho zklamání viditelně pobavilo, povytáhla něžné obočí a na rtech se jí zachvěl úsměv. Vzhledem ke svému předchozímu hrubému chování Nicki cítil, že se od něho nyní očekává jistý druh zdvořilé konverzace. Sehnul se a zdvihl knihu o společenském chování, která obsahovala dopisy od Emily, letmo se podíval na titul a potom na Whitney. „Učíte se vybranému chování, mademoiselle?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla slečna Stoneová a oči jí zahrály potlačovaným smíchem. „Měl byste chuť si tu knihu půjčit?“

Po této ironické poznámce ji Nicki obdařil okouzlujícím úsměvem plným obdivu. „Vidím, že je namístě, abych nějakým způsobem odčinil své předchozí chování. Mademoiselle,“ pronesl s předstíranou vážností, „věnujete mi zítra večer tanec?“

Whitney, vyvedená z konceptu jeho podmanivým úsměvem a otevřeným obdivem, zaváhala.

Nicolas, který její mlčení mylně považoval za koketerii, pokrčil rameny, a když uštěpačně prohlásil: „Z vašeho

váhání soudím, že máte již všechny tance zadané. Snad tedy příště.“ Veškerá vřelost z jeho úsměvu zmizela.

Whitney si uvědomila, že svou žádost již stáhl, a okamžitě dospěla k názoru, že tento muž je skutečně tak arogantní a zvrácený, jak si od začátku myslela. „Nemám zadaný žádný tanec,“ vyrazila mu dech upřímným přiznáním. „Jste první *džentlmen*, se kterým jsem se v Paříži setkala.“

Nicki, kterému neunikl záměrný důraz na slově „džentlmen“, náhle zvrátil hlavu a rozesmál se.

„Tady je ten náramek,“ řekla lady Gilbertová, když přispěchala do místnosti. „Nicolasi, upozorněte, prosím, Therese, že zavírání je zlomené.“

Nicki převzal náramek a odešel. Nastoupil do svého kočáru, přikázal kočímu, aby ho zavezl k matce, a potom se pohodlně opřel do kožených polštářů. Projížděli kolem parku, jehož klikaté cestičky byly v bujně jarní květeně sotva vidět. Dvě hezké ženy, které znal, zdvihly na pozdrav ruce v pastelových rukavičkách, avšak Nicki si jich sotva všiml. Měl plnou hlavu mladé anglické dívky, se kterou se právě seznámil.

Ať se jakkoli snažil, nedokázal pochopit, jak se Whitney Stoneová a jeho bláznivá, ubreptaná sestra mohly stát tak dobrými přítelkyněmi, protože mezi nimi byl asi takový rozdíl jako mezi limonádou a těžkým francouzským vínem. Therese byla příjemné stvoření, sladké jako limonáda, ale neměla žádné utajené hloubky, kterými by mohla muže zaujmout.

Whitney Stoneová, na druhé straně, byla učiněný klenot, jenž jiskřil jako těžké červené burgundské víno, plné skrytých a dráždivých příslibů do budoucna. Na sedmnáctiletou dívku snášela jeho uštěpačnou přezíravost s nevšední vyrovnaností. Za několik let, usoudil Nicolas, bude úžasná. Když si vzpomněl, jak šikovně mu odpověděla na poznámku o knize vybraného chování a chtěla mu ji půjčit, zašimral ho v krku smích.

Byla by škoda, pomyslel si, aby takový vzácný drahokam, jako je ona, zítra večer zapadl do temnoty pře-

plněného plesu debutantek, už jen z toho důvodu, že je ve Francii cizinkou.

Jednu stranu obrovského tanečního sálu pokrývaly nádherné tapiserie a protější stěnu tvořila zrcadla, která odrážela světla tisíců svíček v lustrech třpytících se u stropu. Whitney zachytila svůj odraz v jednom zrcadle a nervózně zkontrolovala, jak vypadá. Plesové šaty z bílého hedvábí zdobilo široké zoubkování a hedvábné růžové růže, stejné jako ty, které měla vetknuté do bohatého účesu z prstýnků. Vyhlíží, usoudila, mnohem klidněji, než se ve skutečnosti cítí.

„Všechno bude báječné, uvidíš,“ zašeptala jí teta.

Whitney si *vůbec* nemyslela, že všechno bude báječné. Věděla, že nemá šanci konkurovat oslnivým plavovláskám, zrzkám a ostýchavým brunetkám, které se smály a s lehkostí rozprávěly s usmívajícími se mladíky v černém oblecích a s jasně barevnými vestami z hedvábí a saténu. Whitney si řekla, že jí ani za mák nezáleží na něčem tak pošetilém, jako je stupidní ples, v duchu však věděla, že to není pravda. Záleželo jí na něm hrozně moc.

Therese s matkou dorazily jen několik vteřin předtím, než hudebníci zdvihli nástroje k prvnímu tanci. „Mám úžasnou novinku,“ udýchaně jí pošeptala Therese, která ve svých bílých krajkových šatech s růžovými tvářemi a zářícími plavými vlasy, elegantně vyčesanými nahoru, vypadala jako bonbonek. „Moje komorná je sestřenicí Nickiho komorníka a on jí řekl, že Nicki sem dnes večer přijde. A kromě toho s sebou přivede tři kamarády – vsadil v kostkách pět set franků proti tomu, že s ním v případě prohry stráví dvě hodiny na tomto plese, a oni prohráli, takže sem musí přijít a tančit s tebou...“ Zarazila se, omluvně pokrčila směrem k Whitney rameny a půvabně se uklonila mladému muži, který ji přišel vyzvat k tanci.

Whitney se ještě nevzpamatovala z rozpaků, které v ní tato informace vyvolala, když hudebníci již spustili první takty a na taneční parket přicházely debutantky doprová-

zené svými partnery. Ale ne všechny debutantky – Whitney cítila, jak rudne, a úpěnlivě se podívala na tetičku. Když sem dnes večer šla, věděla, že ji třeba zpočátku nikdo o tanec nepožádá, netušila však, jak zoufale nápadná si bude připadat, až tam s tetičkou a madame DuVille zůstane stát. Ten pocit byl bolestně známý – připadalo jí, jako by byla zpátky doma v Anglii, kde ji na sousedská setkání zvali jen zřídka, a když tam přišla, stávala se terčem posměchu nebo urážek.

Therese tančila druhý i třetí tanec, ale Whitney zatím nikdo k tanci nevyzval. Když se tanečníci chystali ke čtvrtému kousku, ponížení, že tam opět zůstane stát bez povšimnutí, bylo větší, než dokázala snést. Naklonila se k tetě a chtěla ji požádat, jestli by se nemohla jít někam upravit, u vchodu však právě zavládl zmatek, a tak zvědavě sledovala pohledy ostatních hostů.

Pod klenutým sloupopřadím u vchodu do tanečního sálu se objevil Nicolas DuVille se třemi dalšími džentlmeny.

Rozhlíželi se po sále, přirozeně nenucení ve svých tmavých, elegantních oblecích a povzneseně lhostejní k pozornosti, kterou vzbuzovali. Whitney s mrazivou předtuchou sledovala, jak pohled Nicolase DuVille pátará ve vyjevených hloučcích chichotajících se debutantek a mladých šviháků. Když dívku konečně spatřil, lehce kývl hlavou na pozdrav a čtyřka vyrazila kupředu.

Whitney se přitiskla ke zdi, v dětinské snaze pokusit se vmáčkнуть mezi ni a tetičku Anne. Další konfrontaci s Nicolasem DuVille nechtěla riskovat. Včera byla příliš překvapená, než aby z něho měla strach. Dnes večer se však již veškerá hrdost a sebejistota, se kterou sem přišla, rozpadla na kusy, a navíc si pronikavě uvědomovala, jak elegantně a uhlazeně Nicolas ve svém černém večerním obleku vypadá.

Sledovala, jak si muži razí cestu přihlížejícím davem a míří přímo k ní, a dokonce i ve stavu ochromující hrůzy si uvědomovala ostrý kontrast mezi Nicolasovou skupinkou a ostatními muži v sále. Nejenže byl Nicolas a jeho společníci o několik let starší než většina mladíků,

kterí se zde okázale dvořili ještě mladším dívkám, než byli sami, ale navíc se od nich lišili aurou nenucené povznesenosti, která byla důsledkem jejich bohatého společenského života.

Když madame DuVille spatřila svého syna, potěšeně se rozesmála:

„Nicki, jsem tvou přítomností překvapená víc, než kdyby se tu najednou objevil sám ďábel!“

„To ti tedy děkuju, mamá,“ stroze zamumlal a lehce se jí uklonil. Náhle se obrátil k Whitney a s úsměvem ji chytil za ledovou ruku. Když ji zvedl ke rtům a formálně ji políbil, s potlačovaným smíchem prohlásil:

„Mademoiselle, přestaňte se tvářit tak ohromeně, že vám věnuji svou pozornost. Musíte se chovat, jako byste ani nic jiného neočekávala.“

Whitney se nedokázala rozhodnout, zda ji jeho rada urazila, nebo mu je za ni vděčná.

Ironicky povytáhl obočí, jako by věděl, o čem přemýšlí, a potom se otočil a představil jí své tři společníky.

Začala hrát hudba a on, aniž Whitney požádal o tanec, ji jednoduše vzal za ruku, nabídl jí rámě a doprovodil ji na taneční parket. Zatímco s ní lehce kroužil v rytmu waltzu, Whitney se soustředila na kroky, které ji naučil taneční mistr.

„Mademoiselle.“ Jeho hluboký hlas se zachvíval smíchem. „Když ke mně zvednete hlavu, zjistíte, že se na vás dívám způsobem, který naše zmatené publikum považuje za vřelý a obdivný. Jestliže však budete pokračovat v počítání záhybů na mé náprsence, přestanu se na vás dívat omámeně a začnu se tvářit unaveně a znuděně. Jestliže to udělám, místo toho, abyste dnes suverénně ‚vplula‘ do společnosti, zůstanete stát v koutě. No, tak se na mě hezky podívejte a usmějte se.“

„Stát v koutě!“ vybuchla Whitney pobouřeně a podívala se mu do očí. Spatřila v nich jiskřičky smíchu a rozhodčení, které si jí zmocnilo, ihned zmizelo. „Připadám si tak nápadná,“ přiznala. „Všichni v tomhle sále nás pozorují a...“

„Nepozorují *nás*,“ odporoval se shovívavým úsměvem. „Pozorují *mě* a snaží se zjistit, jestli jste to vy, co mě přilákalo na tohle stupidní shromáždění bezúhonných nevinátek...“

„...a vy jste se kvůli tomu na chvíli přestal oddávat svým obvyklým neřestem a zhýralostem?“ pošádila ho Whitney a na tváři se jí mihl pomalý, bezděčně provokativní úsměv.

„Přesně tak,“ souhlasil Nicki vesele.

„Nezničí v tom případě tenhle waltz mou pověst ještě předtím,“ přemítala se smíchem v hlase, „než nějakou budu mít?“

„Ne, ale možná zničí moji.“ Nicki spatřil její vyděšený pohled a lehkomyšlně dodal:

„To vůbec není můj styl navštěvovat debutantské plesy, mademoiselle. A nechat se okukovat v situaci, kdy právě vychutnávám tanec s prostofekou žabkou vašeho věku, to je přímo neslýchané.“

Whitney odtrhla pohled od Nicolasovy ostře řezané tváře a zadívala se na okolní šviháky v zářivých saténových vestách. Sledovali Nickiho s otevřenou podrážděností, a nebylo divu! Při pohledu na jeho dokonale ušitý oblek barvy noci a nedbalou eleganci, se kterou se choval, si všichni připadali trochu moc vyparádění a neotrokaní.

„Pořád na nás civí?“ utahoval si z nich Nicki.

Whitney si skousla ret, a když se na něho podívala, snažila se zadržet smích, který jí hrál v očích. „Ano, ale já se na ně proto nedokážu zlobit – vy *doopravdy* vypadáte jako jestřáb v místnosti plné kanárů.“

Po tváři mu přeběhl líný, obdivný úsměv. „To taky jsem,“ souhlasil skromně. A potom řekl:

„Máte okouzlující úsměv, chérie.“

Whitney si naopak myslela, že *on* je ten, kdo má nejúžasnější úsměv, když tu z ničeho nic z jeho tváře zmizel. „Sta-stalo se něco?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl přísně. „Nikdy nedovolte muži, se kterým nejste zasnoubena, aby vám říkal ‚chérie‘.“

„Přivedu je upřeným pohledem do rozpaků, pokud se toho odváží!“ slíbila Whitney okamžitě.

„To je mnohem lepší,“ souhlasil a potom troufale dodal, „... chérie.“

Když ji po tanci odváděl zpátky k tetě, skláněl se k ní, jako by doopravdy hlta každé její slovo. A když tančila s každým z jeho tří přátel, stál u zdi a téměř z ní nespustil oči.

Whitney se trochu točila hlava a měla báječný, bezstarostný pocit. Toužila jí být představena již pěkná řádka džentlmenů. Věděla, že je tomu tak díky nesmírné a nebývalé pozornosti, kterou ji Nicolas DuVille a jeho přátelé zahrnovali, ale cítila příliš velkou úlevu a vděk, než aby jí to vadilo.

Claude Delacroix, pohledný, plavovlasý muž, který přišel s Nicolasem, ihned zjistil, že Whitney miluje koně, a pustil se s ní do velice zajímavé diskuse o přednostech jednoho plemene před druhým. Dokonce jí navrhl, zda by si s ním nechtěla někdy vyjet, a v této nabídce Nicki prsty evidentně neměl. Whitney to velice potěšilo a polichotilo jí to, a když ji Claude dovedl zpět k tetě, nadšeně se usmívala.

Avšak Nicki, který ji požádal o další tanec, potěšen *nebyl* a ani se neusmíval. „Claude Delacroix,“ informoval ji odměřeně, když ji vzal do náručí, „pochází ze starobylého šlechtického rodu. Je to vynikající člověk, skvělý hráč karet a dobrý přítel. Pro vás však není vhodnou společností, ani byste o něm neměla uvažovat jako o eventuálním nápadníkovi. V milostných záležitostech je Claude přeborníkem, ale velice brzy ztrácí zájem a pak...“

„Zlomí ženě srdce?“ zeptala se Whitney s předstíranou vážností.

„Přesně tak,“ odpověděl odměřeně.

Whitney věděla, že její srdce patří Paulovi, a proto jí nehrozí žádné nebezpečí. S milým úsměvem prohlásila:

„Budu své srdce pečlivě střežit.“

Nicki chvíli vychutnával pohled na její měkké, lákavé rty a potom zdvihl oči k zářivým nefritovým očím. „Mož-

ná,“ šeptl se stopou sebeironie, které Whitney nerozuměla, „bych měl Clauda varovat, aby střežil své srdce. Kdybyste byla starší, mademoiselle, určitě bych to udělal.“

Když ji Nicki přivedl zpátky k tetě, čekalo tam více než deset džentlmenů, kteří ji toužili požádat o tanec. Nicki ji zarazil a s rukou na její paži kývl směrem k mladíkovi na konci řady. „André Rousseau,“ řekl, „to by pro vás byla skvělá partie.“

Whitney po něm vrhla pohled, pobavený a rozhořčený současně. „Opravdu byste neměl říkat takové věci.“

„Já vím.“ Zašklebil se. „A teď, odpustila jste mi již mé včerejší nezdvořilé chování?“

Whitney vesele přikývla. „Řekla bych, že jsem ‚vplula‘ do vln společenského života tak krásně jako jedna z anglických lodí na moře.“

Když Nicki zvedl její prsty ke rtům, mile se na ni usmál. „Šťastnou cestu, chérie,“ řekl.

A potom odešel.

Whitney neustále přemýšlela o včerejším večeru, a tak když druhý den ráno scházela ze schodů a měla v úmyslu projet se na strýčkově ohnivé klisně, tiše se pro sebe usmívala. Z přijímacího pokoje se do haly nesly mužské hlasy, a sotva se Whitney začala obracet k odchodu, objevila se ve dveřích tetička a usmívala se. „Právě pro tebe jdu,“ zašeptala. „Máš tu hosty.“

„Hosty?“ opakovala Whitney vyděšeně. Pronášet při tanci povinné otřepané fráze je něco úplně jiného než okouzlit a zaujmout mladíky, kteří ji přišli teď dopoledne navštívit. „Co jim mám říkat?“ žadonila Whitney. „Co mám dělat?“

„Dělat?“ Anne se usmála, ustoupila stranou a pevně jí přitiskla ruku na záda. „Co bys dělala? Buď svá, drahoušku.“

Whitney neochotně vstoupila do místnosti. „Chtěla jsem se projet na koni – v parku,“ vysvětlila hostům – třem mladíkům, se kterými včerejší noc tančila. Všichni tři vyskočili a každý před ni strčil kytici květin. Když

kytice spatřila, v koutcích úst se jí objevil úsměv. „Zdá se, že odtud právě přicházíte.“

Překvapeně se na ni podívali, protože si všichni do jednoho uvědomili, že si z nich utahuje, že ukradli květiny z parku. A pak se na ni – kupodivu – usmívali a dobrušdečně se dohadovali, kdo bude mít tu čest ji do parku doprovodit.

Aby to bylo spravedlivé, Whitney vesele rozhodla, že ji mohou doprovázet *všichni*.

Ten rok byla slečna Stoneová prohlášena za „Originální“. V době, kdy byly mladé dámy ztělesněním ostýchaivé křehkosti a stydlivé koketnosti, se Whitney chovala impulzivně a vesele. Zatímco ostatní mladé dámy jejího věku vyznávaly zdrženlivost, Whitney byla chytrá a otevřená.

Během následujícího roku Anne pozorovala, že Whitney vyrostla ve skutečnou krasavici, protože příroda spolu s časem naplnily předchozí přísliby. Dlouhé řasy, černé jako saze, lemovaly neuvěřitelně výrazné oči, které pod půvabně vyklenutým tmavým obočím přecházely od modrozelené barvy k temně nefritové. Dokonale modelovaný obličej s plnými rty a krémovou pleť, hedvábnou jako satén, rámovaly lesknoucí se kadeře mahagonového odstínu. Postavu měla stále štíhlou, ale již vyvinutou, se svůdnými křivkami a půvabnými úžlabinami. Tento rok ji nazývali „Jedinečná“.

Muži o ní říkali, že je „fantasticky krásná“ a „naprosto okouzlující“ a že se jim o ní zdá. Whitney jejich četným poklonám a vášnivým slibům nesmrtelné oddanosti naslouchala s úsměvem, který byl zčásti nevěřičně pobavený a zčásti vděčný za jejich laskavost.

Lady Gilbertové Whitney připomínala nepolapitelného tropického ptáčka, vyděšeného a potěšeného vlastním půvabem, který nejistě poletuje sem a tam, a když ho chce některý z obdivovatelů chytit, uletí pryč.

Byla nádherná, ale muži opouštěli stejně krásné ženy a shlukovali se kolem ní, přivábeni veselostí, která ji obklopovala, a bezstarostnou hravostí, s níž se chovala.

Počátkem třetího roku, kdy se Whitney pohybovala v pařížské společnosti, se stala pro zkušenější, protřelejší muže, kteří se ji snažili získat pouze proto, aby dokázali, že jsou schopni uspět tam, kde ostatní selžou, výzvou. A to jenom proto, aby zjistili, že se do mladé dámy, která neprojevila ani nejmenší náznak toho, že by jejich city opětovala, naprosto neočekávaně zamilovali. Všichni věděli, že se bude muset brzy vdát. Koneckonců, bylo jí už devatenáct. Dokonce i lord Gilbert si to uvědomil, ale když svou ženu upozornil, že Whitney se chová příliš lehkomyslně, Anne se jenom usmála.

Lady Gilbertová měla totiž dojem, že Whitney si v poslední době velice oblíbila Nicolase DuVille.

KAPITOLA PÁTÁ



Již potřetí během deseti minut si Whitney uvědomila, že opět ztratila nit hovoru, a provinile se podívala na dívky, které k ní přišly na dopolední návštěvu. Naštěstí byly všechny unesené Therese, která jim nadšeně líčila svůj nový život vdané ženy, a zdálo se, že si její roztržitosti nevšimly.

Nervózně svírala dopis od Emily, který právě dostala, a jako vždy přemítala, jestli je to právě *ten* dopis, který jí přinese děsivou zprávu, že se Paul oženil. Neschopná již déle snášet nejistotu dopis otevřela, a když začala číst, rychle bijící srdce se jí rozbušilo ještě rychleji:

„Nejdražší Whitney,“ psala Emily svým úhledným, pečlivým rukopisem, „od nynějška očekávám, že mě budeš oslovovat ,lady Emily, baronko Archibaldová, nejšťastnější ženo na světě‘.

Doufám také, že až se příště setkáme, budeš se mi klanět, lichotit mi a obskakovat mě, takže konečně uvěřím, že se to doopravdy stalo.“ Na následujících dvou stránkách Emily střídavě pěla obdivnou chválu na svého nového manžela a střídavě vykládala podrobnosti o svatbě, která proběhla za velkého veselí. „To, cos říkala o Francii, platí také pro Anglii,“ psala Emily. „Bez ohledu na to, jak je muž směšný, má-li titul, je považován za skvělou partii. Ale mohu ti slíbit, že až barona Archibalda uvidíš, budeš souhlasit, že by byl úžasný i bez titulu.“

Whitney se usmála, protože věděla, že Emily by si nikdy svého barona nevzala, pokud by ho neměla ráda. „Ted’ ale už dost o mně,“ pokračovala Emily. „Musím ti napsat něco, o čem jsem se ve svém posledním dopise zapomněla zmínit. Šest lidí tady od nás se zúčastnilo jakési recepce v Londýně, kde nám hostitelka představila džentlmena, který si okamžitě získal srdce všech přítomných dam. A není divu, protože byl velice pohledný, vysoký a pocházel z význačné francouzské rodiny. Whitney, byl to pan Nicolas DuVille! Byla jsem si téměř jistá, že to je tentýž muž, o kterém ses zmiňovala ve svých dopisech, proto jsem se pana DuVille zeptala, jestli tě zná. Když řekl, že ano, Margaret Merrytonová a ostatní dívky se nahrnuly kolem něho, aby mu vyjádřily svou ‚soustrast‘.

„Popadala by ses smíchy za břicho, protože pan DuVille na ně nejprve vrhl pohled, po kterém úplně strnuly, a potom je dorazil historkami o všech tvých nápadnících a úspěších v Paříži. Naznačil dokonce, že i on sám propadl tvému kouzlu, takže děvčata byla bez sebe žárlivostí. Je to, co říkal, pravda? A proč jsi mi nenapsala, že ‚ti Paříž leží u nohou‘?“

Whitney se usmála. Ačkoli se jí Nicki o londýnském setkání s Emily zmínil, o tom, že se seznámil s její úhlavní nepřítelkyní z dětství s Margaret Merrytonovou nebo dalšími dívkami, neřekl ani slovo. Veškerá radost z toho, že se jí zastal, však zmizela, když si uvědomila, že Nicki by třeba skutečně mohl chtít být něčím víc než pouze jejím přítelem. Téměř tři roky byl krásným přeludem, který se bez varování objevoval po jejím boku, aby ji požádal o tanec nebo poškádlil kvůli některému z jejich mnoha nápadníků. Potom odkrácel s nějakou oslnivou ženou, která ho majetnický svírala v podpaží.

To se však před několika měsíci náhle změnilo. Potkali se v divadle a Nicki ji nečekaně pozval na operu. Nyní ji doprovázel všude, na plesy a recepce, muzikály i divadelní hry. Ze všech mužů, které Whitney znala, se s Nicolasem DuVille cítila nejlépe, nedokázala se však vyrovnat s myšlenkou, že by s ní mohl mít ve skutečnosti vážné úmysly.

Whitney s posmutnělým, nejistým pohledem bezmyšlenkovitě zírala na dopis. Kdyby ji Nicki požádal o ruku a ona jeho nabídku odmítla (což by také udělala), ohrozila by své přátelství s Theresou, přátelství tety a strýčka s DuVilleovými staršími a své vlastní přátelství s Nickim, které pro ni hodně znamenalo.

Přinutila se vrátit k dopisu. Na konci stála zpráva o Paulovi. „Elizabeth odjela na zimu do Londýna, a až se vrátí domů, všichni očekávají, že ji Paul požádá o ruku, protože Ashtonovi již cítí, že má na vdávání nejvyšší čas.“

Whitney, které udělaly všechny ty báječné novinky od Emily ohromnou radost, ucítila, jak ji zbolelo u srdce. Po všem tom učení, po všem plánování, je konečně připravená získat Paulovu lásku, ale otec ji drží ve Francii a ignoruje její prosby, aby se mohla vrátit domů.

Jakmile Whitney přítelkyně vyprovodila, odešla do svého pokoje, aby napsala otcí. Tentokrát mu pošle takový dopis, který nebude moci ignorovat stejně jako ty ostatní. Chtěla jet domů – musela jet domů – a musela jet hned teď. Po důkladném uvážení sepsala list, ve kterém tentokrát apelovala na otcovu raněnou pýchu a důstojnost a líčila mu, jak se touží vrátit do Anglie a dokázat mu, že by teď na ni mohl být hrdý. Dopis zakončila vyznáním, jak strašně jí otec chybí. Potom ještě napsala Emily.

Když přinesla dopisy dolů, aby je nechala odeslat, majordom jí sdělil, že právě přišel monsieur DuVille a chce ji *okamžitě* navštívit. Whitney, zmatená jeho kategorickým rozkazem, zamířila do strýčkovy pracovny. „Zdravím vás, Nicki. To je dnes ale krásně, že?“

Nicki se k ní otočil. „Skutečně?“ opáčil odměřeně a nebylo možné přehlédnout, že má přísně vypnutá ramena a pevně sevřené čelisti.

„Ano, je. Slunečno a teplo, řekla bych.“

„Přesně tak, abyste se rozhodla přihlásit na veřejné dostihy?“ odsekl bez ohledu na jakoukoli společenskou zdvořilost.

„To nebyly veřejné dostihy,“ odpověděla Whitney, udivená jeho rozhořčením.